

A teď se vrátím o rok zpět, protože tenkrát mě to ještě nenapadlo – psát si deníky z cest.

Březen 2007

Pokusím se zaznamenat alespoň něco málo vzpomínek na workshop v Kyotu, kam mě pozvali Yasushi a Koji, vše zaplatili, a bylo to prostě úžasné, i když hodně pracovní.

Přilet do Země vycházejícího slunce:

Tokyo 4.3. 2007

Bydlím v hotelu Keio Plaza, který má asi 50 pater, no prostě hodně. Zdejší čtvrť (slavné Shinjuku) vypadá jako Manhattan smíšený s Orientem. Moderní architektura, mezi tím takový ten orientální ruch, spousta heren – Japonci mají strašně rádi všechny možné počítačové hry, roboty apod.

Toto je pohled z okna mého pokoje:

A zde je typická ulička v tomto orientálním Manhattanu:

V Japonských hotelech je příjemné to, že si člověk vlastně nemusí nic přivést. Jsou tam pro Vás nachystané pantoflíčky, Yukata, a v koupelně najdete vše, co potřebuje člověk k tomu, aby vypadal jako člověk. Tak toto je japonské pyžamo, čili Yukata na spaní:

Naštěstí jsem v ní opravdu spala, neboť jinak by příhoda, která se mi stala, dopadla ještě hůře. Kvůli časovému posunu mám vždy problémy se spaním. Avšak jednou v noci se mi přece jen podařilo na chvíli usnout, a to zřejmě tvrdě. Probuzení však bylo ještě tvrdší. Nevím, jak se to stalo, ale byly tři hodiny ráno a já stála na chodbě před svým pokojem, do kterého jsem se pochopitelně nemohla dostat, neboť elektronický klíč byl uvnitř (na krk se to pověsit nedá). Asi jsem chtěla jít do koupelny a v rozespalosti si spletla dveře. Nezbylo nic jiného, než jet z toho

27. patra dolů na recepci. Takže – bosky, bez nutného obi, kráčím hrdě přes celou lobby (v rozvírající se yukatě, vlasy jak Beethoven). Zmateně jsem vysvětlovala, že opravdu nevím, jak a co se stalo, a kolem chodili Japonci v černých šolnách. Recepční však naštěstí jen pokývala moudře hlavou a zavolala bellmana. Ten se mnou vyjel nahoru, pokoj otevřel a druhý den, když jsem jej potkala – tentokrát již upravená dáma, tak na mne velice divně pokukoval. A já od té noci spala tak, že jsem vždy dveře od pokoje zabarikádovávala polštáři.

Druhý den jsem se vydala na pochůzky po okolí, a jinak se již nic zvláštního nepříhodilo, až na to, že jsem vyjela nahoru na Metropolitní budovu (zřejmě nejvyšší věž vlastně dvou-věž v Tokyu), a odtama se mi podařilo uvidět v dáli horu Fuji. Japonci byli velice nadšení, protože to je prý veliká vzácnost, téměř zázrak, a tvrdili, že jsem dítě štěstěny. No já nevím, nějak mi to zrovna na mne nesedí ... Na fotce to nijak moc nevyšlo, fotit přes sklo proti slunci není to pravé ořechové. Proto raději vložím jinou fotku oné posvátné hory, kterou jsme získali letos v Tsukubě (tedy ne opravdu, to jsem jen vyfotila krásný obrázek oné hory):

Večer jsme vždy chodili na večeri s Hannu Jaakkola, a pokaždé jsme zašli do nějaké jiné japonské hospůdky. Všechny byly útulné a pěkné, a jídlo měli na obrázcích, takže se dalo i domluvit na tom, co chceme. Jídlo mi chutnalo, a navíc, Hannu je opravdový a pohodový kamarád, prostě paráda.

V této čtvrti Shinjuku je ještě jedna zajímavost, krásný park, kde rostou sakury. A nejsou to ledajaké sakury! Údajně zde mají tři japonští muži velice důležitou funkci. Pozorují vytrvale jednu vybranou Sakuru, a když se na ní objeví určitý počet květů (ten přesný počet jsem zapoměla), vyhlásí začátek jara. V Japonsku totiž jaro nezačíná dle kalendáře, ale dle japonských třešní. Docela moudré, ne? A pak, po vyhlášení jara, kdo může, ten vyrazí do toho parku a slaví se příchod jara.

Ještě pohled na Shinjuku shora z Metropolitan Tower:

A pohled do parku (ale Sakury ještě nekvetly ...):

Typický obrázek ze Shinjuku:

A nakonec pohled na Metropolitan Towers, odkud jsem viděla Fuji:

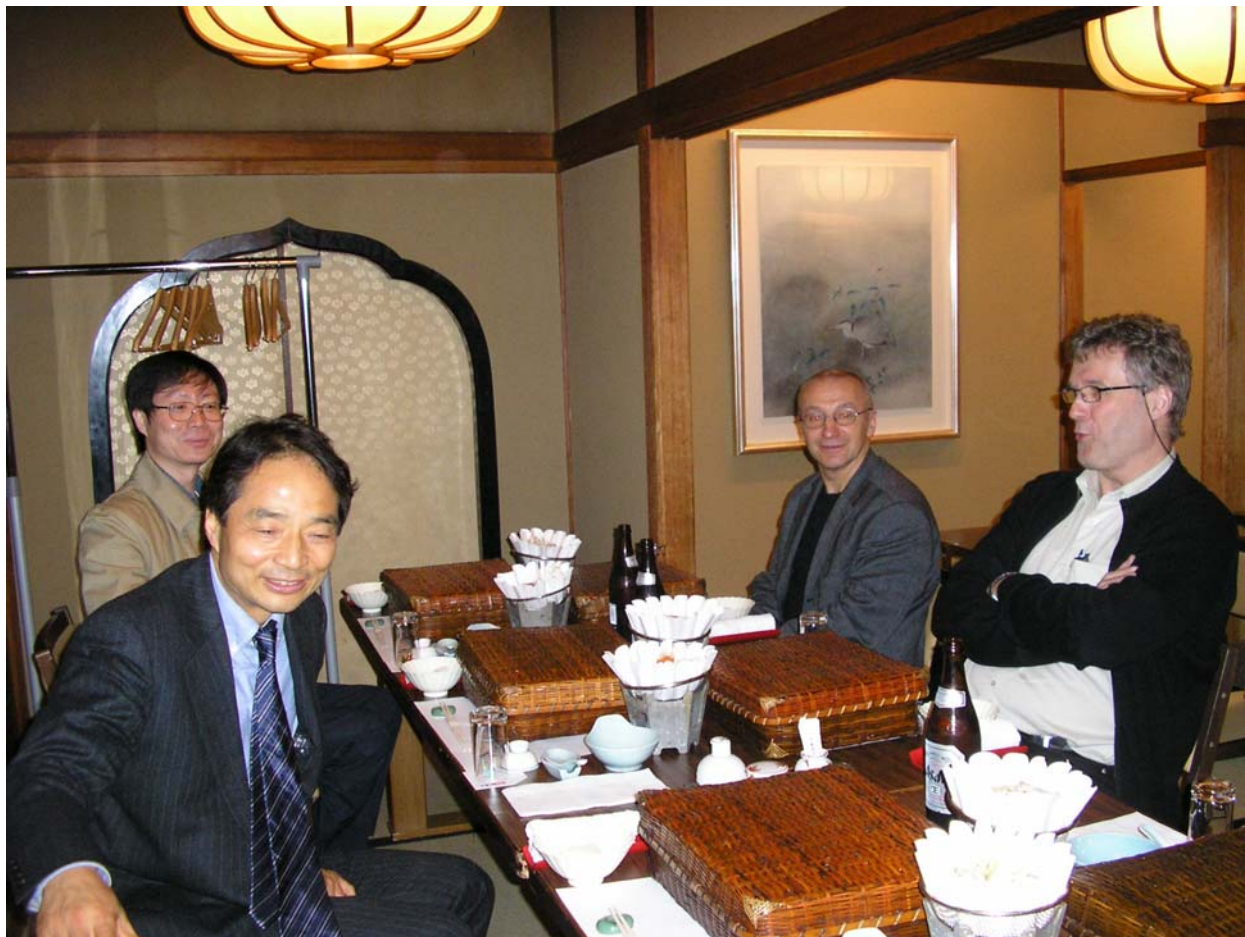
A ještě jeden v podvečer:

Pondělí, 5.3. 2007

Jedeme Shinkanzenem do Kyota. Na uvítanou nám tam připravili japonskou večeři, kde nás obsluhovala opravdová Gejša. Bylo to krásné, ale trochu mě nějak podivně osud těchto dívek dojímal. Musím vidět ten film, ještě jsem to neviděla a opravdu by mě zajímal.

Zde jsou Xin Chen, Yasushi, Hannu a Bernhard Thalheim:

A tanec Gejši:

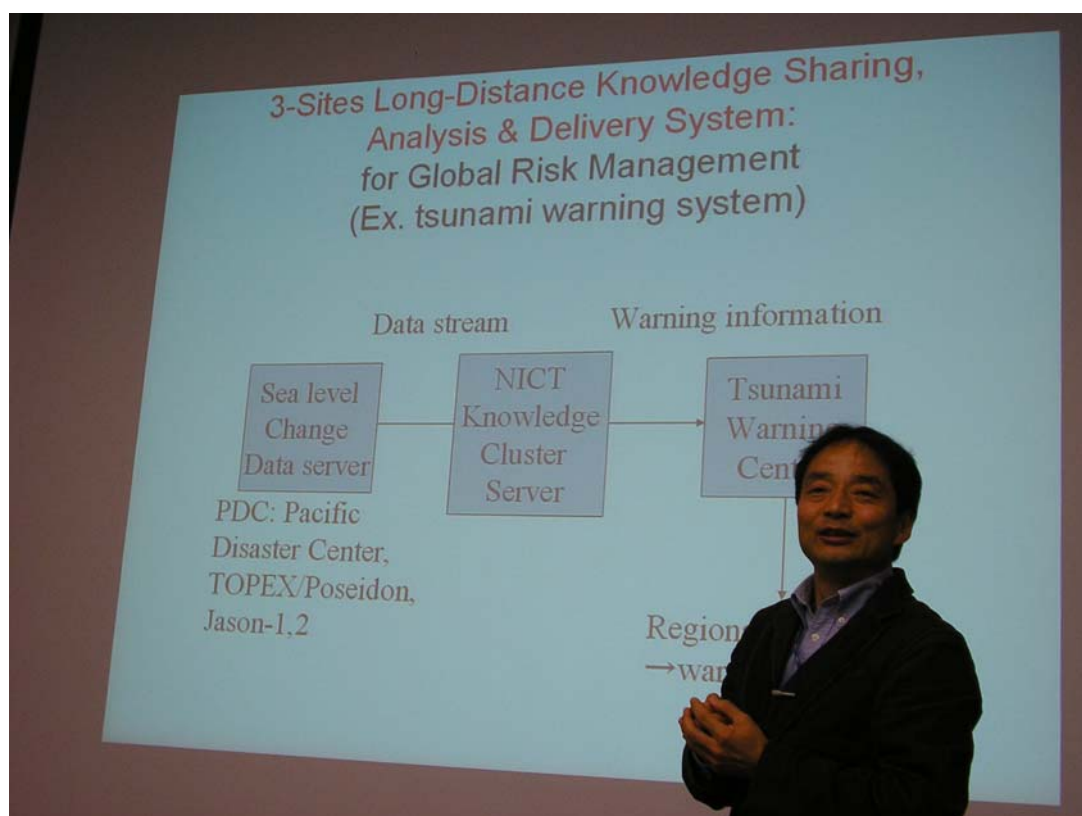
Nakonec se Gejša s námi se všemi postupně vyfotila:

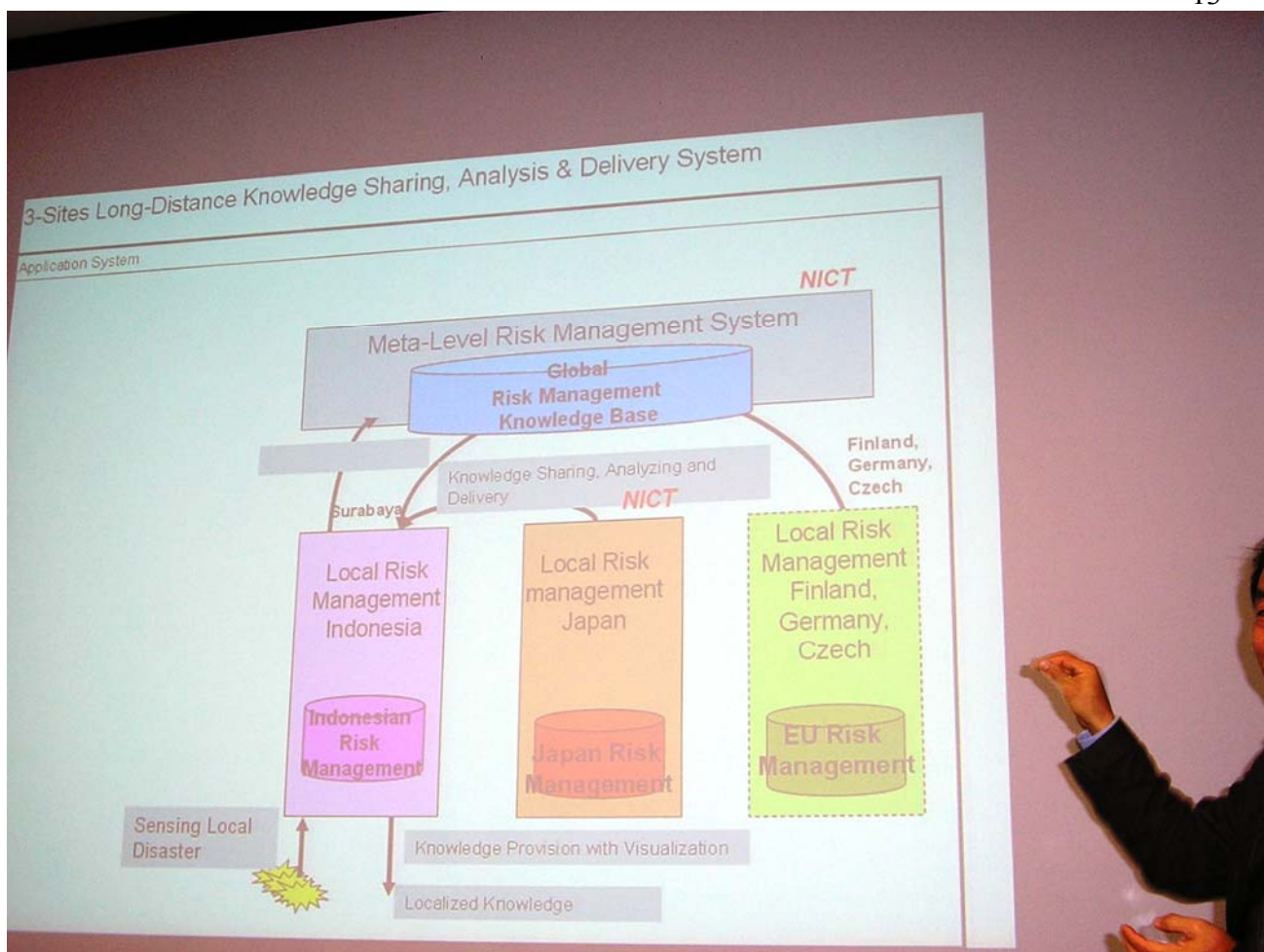

Úterý, 6.3. 2007

Workshop začíná. Téma bylo: Jak mohou Informační technologie pomoci při zvládnání katastrof, tedy pro predikci, poskytování první pomoci a odstraňování následků. Řešili jsme hlavně tsunami, povodně a „mud flow“ (čili tok bahna neboli sesuvy půdy). Pozvaní byli: jeden Fin (Hannu), jeden Němec (Bernhard), Jedna Češka (nějaká Duží), a pak Indonésie, Malajsie a samozřejmě domácí Japonci z NICT, což je státní výzkumný ústav, a z Tokijské university.

Pracovali jsme opravdu tvrdě, začínali v 9 ráno a končili v 9 večer. Oni jsou Japonci nesmírně disciplinovaní a pracovití. Mají smysl pro pořádek a detail, a jsou velice milí, zdvořilí a úslužní, ale pracovní morálka je opravdu pozoruhodná.

Ta rouška, kterou má Xin, je zde velice módní, ale i praktická, Jpoanky nosí dokonce vyšívané. V Japonsku je vrchol neslušnosti se před někým vysmrkat nebo zakašlat. (Říhat a krkat po jídle je naopak žádoucí.)

A zde je náš pracovní tým:

Přesto jsme si udělali čas na japonskou večeři v krásné zahradě. Vůbec, japonské zahrady, to se musí vidět. Jejich smysl pro krásu detailu a harmonii je úžasný. Také jsme navštívili typický japonský dům, kde jsme byli pozváni na čaj. Totiž na Obřad pití čaje.

Tak nejprve nějaké detaily z té zahrady:

Prostá modlitebna:

Zde jsme před tím japonským domem (úplně vpravo je majitelka):

Obřad pití čaje:

Je to zajímavé, šaty snad opravdu dělají člověka. Jakmile mě oblékli do toho kimona (ta procedura oblékání trvala asi půl hodiny – Sinju vpravo – za mnou přišla a velice nesměle se ptala, zda by mne mohla do toho obléknout a vyfotit. Dostala kimono po mamince, když jí bylo dvacet let, a je to velká vzácnost), začala jsem se cítit úplně jinak, nějak japonštěji. Malé krůčky, opatrné pohyby, skoro jsem se bála usmát, tak jsem se spíše šklebila:

No a přišel pátek, dopoledne jsme udělali s Yasushim závěrečné „Manifesto“ a já se rozhodla pro dobrodružství. Před odjezdem mě Tomáš Halík upozornil na to, že pokud to bude jen trochu možné, pak že je nutné vidět v Kyotu temply. Poprosila jsem Hannu, aby v hotelu v Tokyu vyřídil, že přijedu pozdě v noci, za pomoci Shinju si udělala plán trasy a vydala se na obhlídku

templů a svatyní. No, člověk by na to potřeboval alespoň týden, a já měla jen jeden necelý den. Přesto – bylo to úžasné, překrásné a napínavé. Zvládla jsem cestu metrem a přitom podotýkám, že v provinčních městech, jako je Kitakyushu nebo Kyoto se anglicky nedomluvíte. Ale metoda papíru a tužky se opět osvědčila. A pak jsem konečně dorazila k prvnímu cíli – cestička filosofů, kudy chodil a meditoval Konfucius a kdoví kdo ještě. A když tam tak jdu, napadlo mne, že ten zen-buddhismus opravdu není špatná životní filosofie. Dýchá to tam harmonií, mírem, poklidem a krásou detailu. A ten soulad s přírodou! Tak zde je cestička filosofů. Sakury sice ještě nekvetou, ale ona meditativní atmosféra je přímo hmatatelná.

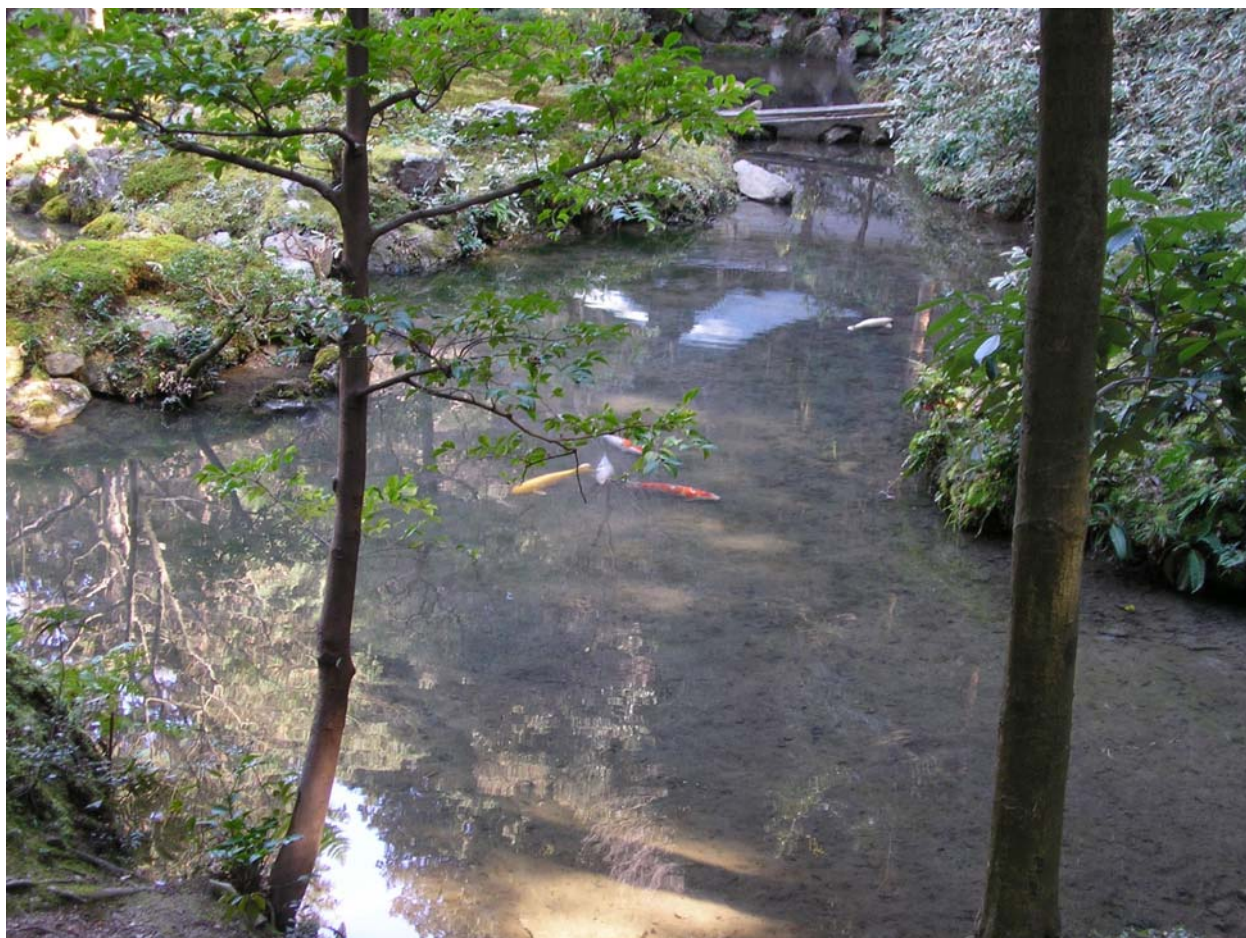
A zde již začínají Temply. Jelikož jsem zapomněla, který je který, a na názvu stejně nezáleží, nechám to bez komentáře:

A ty zahrady! A ty rybičky!

Toto je myslím okolí „stříbrného Templu“:

A zde je pohled na Kyoto (v popředí Stříbrný chrám):

Tak sbohem Kyoto. Já musím zpět do Tokya. Jsem utahaná, ale mohla bych zde chodit a meditovat celý týden, a stále bych se nenabažila.

